

Слива

Пилип-Полян Юрик

У Григорія в Гуляйполі після смерті матері залишилася батьківська хата, що стала йому дачею. На вихідні приїжджав сюди чоловік і доглядав садок та город. Сусіди, серед яких виріс, стрічали радо, заходили, питали про новини, політику, взагалі – що чути в Запоріжжі. Разом снідали і обідали. Не складалися стосунки тільки з Василем, який не так давно приїхав із Єкатеринбурга – москаля з усіма характерними прикметами, який швидше скидався на монгола, ніж на слов'янина: вилиці широкі, ніс приплюснутий, а очі, ніби осокою прорізані. Він тут купив сусідську хату. Мати його була родом із Малинівки, тому українською мовою Василь спілкуватися вмів.

Москаль намагався скрізь усунути свого носа, і якщо не керувати, то хоча би підгавкувати, провокувати людей до скандалу. Де ставалась якась сутичка або бійка – туди і його чорти приносили. Поліція навіть на облік узяла прибульця. А Григорію він одразу ж заявив: "Треба, аби землемір перемеряв наші городи й установив правильну межу. Бо, мені здається, ти приорав частинку мого городу". Перемеряли. З'ясувалося, що жодного сантиметра зайвого в Григорія немає, навіть на пів метра у нього менше ріллі, а у Василя більше. Та Григорій сказав, що не треба нічого міняти, переорювати – хай межа буде та, що є.

Наступним каменем спотикання стала велика стара слива сорту "ренклюд". Вона родила такі ягоди, що ледве в долонях поміщалися. Але, на її нещастя, росла біля тину, на межі з Василевим обійстям. І той одного разу покликав Григорія:

– Треба тобі сливу спилати! – безапеляційно скомандував він. – Тінь від неї – на мою сторону, я там не можу нічого посіяти чи посадити.

– Слухай, Василю, цю деревину посадив ще мій дід...

– Хай хоч і прабабця, мені яке діло до цього? Краще прибери. Не зробиш ти – зроблю це я, коли тебе не буде.

Григорій насилу стримався, щоб не зацідити в пику монголоїду. І добре зробив. У нього в цю ж мить народився план порятунку сливи.

– Слухай, – мовив він, – а давай усе вирішимо мирно.

– Це ж як?

– А щоб і тобі було добре від цього, і мені. Тому пропоную: всі плоди, що на твою ділянку звисають – твої. А ще стаєш у себе біля тину й скільки рукою дотягнешся – рвеш собі на моєму боці. Але сливу не чіпаємо.

Василь хвилину подумав:

– Добре, я погоджуюся з однією умовою.

– Якою?

– Ти, окрім того, ставиш мені гарний могори́ч.

Григорій витяг зі спідньої кишені піджака гаманець, дістав п'ятисотенну купюру й віддав Василеві. Після того слива жила й плодоносила ще років десять. Зате в себе у

дворі Василь по-російськи вирубав усі дерева. І тільки залишений чомусь великий кущ шипшини біля сараю щовесни зацвітав рожевуватим цвітом. Наче поминальні квіти на могилі.